Светове

Студ ужасен сърцата хорски е сковал,
мраз омразен е човека робски завладял.
Всеки покрай всеки хладно преминава,
свят със свят се на косъм разминава.

Поглед поглед среща,
ала бяга все отсреща.
Душа душа поглежда,
ала вътре се не вглежда.

Колко потенциал
и колко бъдещи съдби
остават само идеал
и несбъднати мечти!

Всеки човек сам
в клетка малка се затваря
и обрича се в затвор,
вечно в мъки, да изгаря.

А едно единствено „здравей“,
една протегната ръка,
цял свят освобождават –
даже не един, а два.

– Грешника